

munale Skatter; jeg er tilbøjelig til at tro, at der vil blive en Difference paa hen imod $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig. Jeg kan som sagt ud fra de spredte og flygtige Antydninger, der i Øjeblikket foreligge, saavel i Motiverne som i den højtærede Finansministers Tale, ikke faa andet Indtryk, end at der foreligger en saadan organisk Fejl i Beregningsmaaden, skønt man paa Forhaand vægrer sig ved at tro det. Men jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister, naar han faar Ordet, vil prøve at belyse Spørgsmaalet noget klarere, saa at vi ikke blot kunne faa bedre Rede paa de sociale Tendenser i denne Ændring, men ogsaa paa dens finansielle Betydning.

Jeg vender mig saa til den Side af Sagen, som ganske vist indeholder et Skridt i den rigtige Retning, men et efter min Mening alt for ringe og ubetydeligt Skridt. Det er de Forhøjelser, som foreslaas i Sætserne for de større Indkomster og Formuer. Lige saa unødigt haard som Finansministeren efter min Mening har været overfor de smaa Skatteydere, lige saa unødigt lemfældigt synes han mig at have været, da han tog paa de store.

Det gælder Indkomstskatten. Der kunde her uden Skade være indført en noget højere Skatteprocent for de større Skatteydere, og der kunde navnlig være gennemført en mere vidtgaaende Differentiering mellem de allerstørste Indtægter end den, som foreslaas i Forslaget. Her skæres alle Indtægter, for saa vidt de overstige de første 100,000 Kr., over en Kam, medens den t. Eks. saa meget omtalte københavnske Skattelov fra 1910 dog drager en ny Grænse ved 200,000 Kr., og Resultatet er, at t. Eks. en Indtægt paa 300,000 Kr. fremtidig i Statsskat kun vil være forholdsvis 4 pCt. saa stærkt beskattet som en Indtægt, der er halvt saa stor, medens derimod i Københavns Kommune en saadan Indtægt bliver forholdsvis 10 pCt. højere beskattet — det er runde Tal, men de svare til det virkelige Forhold. Heroppe i Toppen af Skatteydernes Pyramide kunde og burde der være foretaget Forandringer og være taget med betydeligt haardere Haand. Det er ganske vist ikke mange Skatteydere, det vilde dreje sig om, men det er til Gengæld dem, som have den store Skatteevne. Selv en Række smaa Forhøjelser heroppe vilde for Statskassen give et ret høfligt Plus.

Og endnu mere gælder det, hvor Talen er om Formueskatten. Jeg kan til en vis Grad forstaa den Skatteteori, der vil lade hele Progressionen hvile paa Indkomsten og kun anvende Formueskatten som en

Slags Supplement, en Slags Kildeartstillæg uden nogen Stigning i Forhold til den større eller mindre Formue. Det var det Princip, der praktiseredes i 1903. Jeg slutter mig ikke til denne Teori, men jeg indrømmer, at der er en vis Ræson i den, vel at mærke, hvis der var en helt anderledes stærk Stigning for Indtægtens Vedkommende, det maatte være den nødvendige Forudsætning. Men hvad jeg betragter som fuldkommen holdningsløst, er at anlægge en stigende Skala ogsaa for Formueskattens Vedkommende og saa standse Progressionen ved de 30,000 Kr. Jeg finder, at der simpelt hen ingen Mening er i at anlægge den samme Maalestok paa de 50,000 Kr., en Haandværksmester eller handlende har lagt til Side maaské gennem et langt Livs Slid og de 5 Mill. Kr., som en Lensgreve har taget i Arv fra sine Forældre, og behandle dem med nøjagtig samme Promilletal for de enkelte Bestanddele af disse to Formuer. Det er i social Henseende urimeligt, og det er tilmed i fiskal Henseende uforvarsligt, da det dog netop er her, den højtærede Finansminister, hvis han vilde have pløjet lidt dybere, kunde have set det røde Guld komme frem foran Ploven. Jeg kunde tænke mig en stigende Skala for Formuebeskatningen, f. Eks. saaledes, at de første 3,000 af enhver Formue vare skattefrie, at der af de næste 7,000 svaredes 1 Promille og af de næste 5,000 svaredes $1\frac{1}{2}$ Promille og derefter stignende for de næste Rater 15,000, 20,000, 50,000, 100,000, 300,000 med fra 2, 3, 4, 5, til 6 Promille og endelig 1 pCt. af det Beløb, hvormed en Formue overstiger $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg skulde regne meget fejl, om en saadan Skala ikke vilde give en Merindtægt for Staten paa mellem 10 og 11 Mill. Kr. i Stedet for de $1\frac{1}{3}$ Mill. Kr., som Regeringens Forslag lover. En saadan Beregning hviler selvfølgelig til Dels paa et Skøn, men jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at de virkelige Forhold ikke ville falde meget langt derfra. Jeg har ogsaa haft den Tilfredsstillelse at se, at de Oplysninger, som det sidste Nummer af Statistiske Efterretninger bringer om Formueforholdene her i Danmark, meget nøje falde sammen med de Tal, jeg paa de vedkommende Punkter har lagt til Grund for min Beregning. Det vil, hvis man skrider til en saadan virkelig vidtgaaende Formuebeskatning, betyde, at den høje Regering kunde lægge baade Öl-, Brændevins- og Cigarettskatten paa Pulterkammeret som en Erindring om en beklagelig Ungdomsforvildelse, der heldigvis ikke drog alvorlige Følger efter sig, og at